

Velja v Ljubljani in

po pošti:

polo leto . . . K 120—
 celolet . . . 60—
 tretje leto . . . 30—
 na mesec . . . 10—

Za inozemstvo:

polo leto . . . K 140—
 celolet . . . 70—
 tretje leto . . . 35—
 na mesec . . . 12—

Uredništvo je v Ljubljani, Franciškanova ulica šte. 61.
 Telefon šte. 560. — Upravištvo je na Marijinem trgu
 šte. 8. Telefon šte. 44.

Izhaja vsak dan zjutraj.
 Posamezna številka velja 60 vin.

Vprašanjem glede inseratov i. dr. se naj priloži za odgo-
 vor dopisnica ali znamka. — Dopisi naj se frankirajo. —
 Rokopis se ne vrača.

JUGOSLAVIJA

Na pismene naročbe brez
 pošiljat e denarja se ne
 moremo ozirati.

Novi naročniki naj pošiljajo
 naročnino po nakazilu

Čas se zaračunava po
 razblijenem prostoru in sicer
 mm visok ter 65 mm
 širok prostor za enkrat 1 k.
 za večkrat popust.

Odklonitev antantnega ultimata.

Beograd, 28. (Izvirne poročilo.)
 Na ministrskih sejah zadnjih dni so
 razpravljali obširno o ultimatu za-
 padnih velesil v jadranskem vpra-
 šanju. Na današnji seji je bil odgo-
 vor na ultimati končno sestavljen.
 Odgovor poudarja pred vsem, da
 želi tudi Jugoslavija, da pride v ja-
 dranskem vprašanju do sporazuma
 in da je zato pripravljena iti do
 skrajnih mej poslušljivosti. Vendar
 pa zadnjega odloga vrhovnega
 sveta v tej obliki ne more sprejeti,
 ker zahteva od nas nemogoče žrt-
 ve. Predno se naša vlada definitivno
 odloči, želi še podrobnejši in-
 formaciji zlasti glede londonskega
 pakta. Dosedaj naša vlada o niem

sploh še ni bila oficijelno obveščena
 in zlasti tudi ne ve, v kakšni meri
 ga nameravajo izvesti v slučaju, da
 ne pride do sporazuma. Ali ga ho-
 čejo izvesti v polnem obsegu ali sa-
 mo v kolikor se nanaša na severni
 Jadranski.

Dalje je naša vlada mnenja, da
 zadnje zaveznike ne smatraji
 kot note mirovne konference, am-
 nak samo onih držav, ki so podpi-
 sale londonski pakt. Tudi ta okoli-
 ščina je važen razlog, da jugoslo-
 vanska vlada ne smatra z umesno,
 odstopiti od ameriškega predloga
 glede rešitve jadranskega vpraša-
 nja.

Vsebina ultimata naši vladi.

LDU Pariz, 25. »Excelsior« pri-
 čuje vsebino ultimata, ki so ga
 zaveznike velele izročiti jugoslo-
 venski vladi. Po tej noti predlagajo
 zavezniki: 1. da se odpravi neod-
 visna reška država in se postavi
 mesto pod garancijo zveze narodov;
 2. da se priključijo Jugoslovenci;
 3. d. se potegne meja, ki za-
 kladila v zvezo od suhem med
 Reko in breg zdolž hrib, vendar
 tako, da pusti na jugoslovenskem
 ozemlju vse železnice, ki vodijo iz
 Reke v Ljubljano; 4. zavarovanje

Trsta potom modifikacije takozvane
 Wilsonove črte v okolici Senožeč;
 4. da se ustvari v Zadru v občinskih
 melah neodvisna država pod ga-
 rancijo zveze narodov; 5. da se da
 Italiji Valona in mandat nad Alba-
 nijo in se ustanovi posebna vladav-
 vina za tista albanška okrožja, ki
 pripadajo pod jugoslovansko upravo;
 6. da se pridajo Italiji otoki Lošinj,
 Pelagorji in Vis; 7. da naj pri-
 de pod jugoslovansko suvereniteto;
 7. da se demilitarizirajo vsi
 otoki v jadranskem morju.

Jugoslavija zahteva izročitev kralja Ferdinanda.

LDU Berlin, 27. jan. »Morning-
 post« poroča iz Pariza: Jugoslo-
 vanska vlada je vrhovnemu svetu

predlagala, naj se izroči bolgarski
 bolgarski kralj Ferdinand, ki živi v
 Nemčiji.

Nove demonstracije proti Italiji v Beogradu.

Beograd, 28. jan. Včeraj so se
 tukaj ponovile velike manifestacije
 proti Italiji. Na Teraziji so govorili
 govorniki tisočglavi množici in po-
 zivljali na odpor proti ultimatu. Nato
 so se velik sprevod podal pred ame-
 rikansko poslatništvo ter pozdravljali
 zastopnika Zedinjenih držav in
 vzklikali predsedniku Wilsonu. Ame-
 riški poslanik je prišel na balkon ter
 se množici v daljšem govoru zahva-
 ljal za izraz simpatij njegovih držav in
 predsedniku Wilsonu ter končno iz-
 razil upanje, da bo pravično stališ-
 če jugoslovanov v jadranskem
 vprašanju zmazano in da se bo kon-
 čno rešilo vprašanje granic v zmis-
 lu narodnosti. Nato je množica kre-
 nila proti dvorcu. Po poti se srečala
 prestolonaslednika Aleksandra, ka-
 teremu so bile prirejane velikanske
 ovacije.

Pogajanja s komunisti.

Beograd, 28. (Izvirno poročilo.)
 Minister za saobraćaj Drašković in
 minister notranjih zadev Prihičević
 sta pozvala k sebi voditelje srbskih
 komunistov in jim poročala o pri-
 hodredbah vlade proti boljševizem.
 Po zvala sta jih, naj vplivajo na svoje
 somišljenike, da opuste vsak nadalj-
 ni terorizem. Za slučaj, da se bodo
 boljševiki nemirni nadaljevali, sta
 zagrozila, da bo pustila vlada inter-
 nirati vse komunistične voditelje na
 kakem dalmatinskem otoku.

KILOGRAM MESA NA DUNAJU STANE 124 K

LDU Dunaj 27. Dne 29. t. m. se
 zopet podražilo meso na Dunaju. Kilo-
 gram bo stal po kakovosti od 98 do
 124 K. (Le hitro čez mejo z onimi,
 ki jih še vedno vleče v Avstrijo!)

VIŠNJEVA REPATICA.

»Kdo, kaj?« Redar je namršil
 obrvi. »O kom govorite?«
 »O grofu, saj sem povedal.«
 »O katerem grofu?« Grof je
 dosti, je vplil zasliševalec čedalje
 bolj vznemirjeno. »Kako se imenuje?«
 »Kaj je rojen? Kje je doma? Per-
 sonalije, prijatelji v salonski sukni-
 li.«
 »Grof Künigsbruchi« je blek-
 nil Rovani, zardevši nad svojo ne-
 rodnostjo.
 »Kaj-kaj?« je zarjubil razgrajč
 ter planil tik preden: malo je manj-
 kalo, da ga ni podrl s trebuchom. »Ali
 se vam meša?«
 Student se

litiki ne pusti korumpirati od zapada.

Rešitev, moč in ugled Slovanov je le v vseslovenskem bloku. Pot do vseslovenskega bloka je še sicer težavna, ker smo še deloma sprti med seboj — toda preboleli smo morali v lastnem interesu vse medsebojne prepire in spletko, katere so nam večinoma umetno vprizorili tužci. Ko se končno dvigne slovenska mati Rusija iz svojega kaosa, bomo uresničili vseslovenskega bloka veliko bližje. Današnja pariška konferenca, od katere smo toliko pričakovali in ki se je nazadnje izkazala kot nič boljša in nič slabša, kakor so bile doslej vse konference v zgodovini, nas le moral naučiti, kako se moramo ravnanati. — Om —

Kl uč Clemenceaujevih zmag.

Norveški pisatelj in kritik gosp. Frances popisuje v svoji knjigi „Pogledi del tragedije“ mirovno konferenco takole:

Ku Lloydu George in Wilson ne znata francoske, a francoski in italijanski člani mirovne konferen-e ne razumejo angleški, so se morali vsiliti razprave na sejah na takšen način, kakor da je Evropejec v avdi-jenci pri črnem kralju žarke Afrike. Vplivno vlogo so na konferenci igrali olimpci, Orlando n. pr., ki ne zna angleški, je zelo težko sledil razpravam in si je pomagal z geslo-kulturnim rok na desno in levo. Lloyd George je rešil tešinsko vprašanje z rez vednosti, kjer mesto leži, in Wilson je, pravilo, prisodil Italiji južno Tirolsko, ne da bi znal, da prebivajo v gornjem delu dežele izključno Nemci.

Lahko si je torej predstaviti vpliv Clemenceauja, ki ni dal svojih besed prevladati, temveč, ki je z isto lahkoto govoril: francoski angleški. Tako je bilo Clemenceauju omogočeno govoriti z Italijani francoski, ne da bi to razumeli Anglosaksi; po drugi strani pa je z Wilsonom in Georgesom razpravljali angleški, ne da bi ga razumeli Italijani in drugi Francozi. Skratka: Clemenceaujeve uspehe je predvsem pripisati znanju obeh jezikov, katereva je že znatno podprla njegova govorniška nadarjenost. Clemenceau, ki je poleg drugih lastnosti od Wilsona odlikuje poseben čvrsta, tigerska volja, torej ni toliko zmagal s stvarnimi argumenti kakor z govorniško sposobnostjo in jezikovnim znanjem.

PREPOVED IZVOZA TUJIN VALUT.

V zmislu navedbe ministrstva financ z dne 14. novembra 1919, je prepovedan izvoz francoskih in švicarskih frankov, dolarjev, angleških funtov sterlingov, grških drahem in italijanskih lir preko gotovih, v naradni naravnih navedenih vsot. Opozorila se, da delegacija ministrstva financ ni upravičena, da daje izjemo dovolila za izvoz višjih zneskov. Za takšna dovolila se je o razčisti neposredno na pristojno ministrstvo financ (generalni inspektor) v Beogradu. V dotični vlogi naj prosilec navede in verodostojno dokaže, v kak namen želi izvoziti tujo valuto, izvor vseh ostalih tujih valut, ki ne spadajo med gori našteje, je docela prost.

prevlada v Smučiklasu strahopetnost — on pa je hotel narobe. Udaril je moral zadeti odvetnika pred vso javnostjo, neutilitarno in neizbrsno; grofu je šlo za to, da ga prisili k skrajnim korakom. Skobyl s svojimi berici je moral stopiti na plan, narod je moral zvedeti, da je voditelj malikoval zločinca! Pustolovec je bil sklenil živčevati samega sebe v zapечатeno Smučiklasovo sramoto; njegova aretacija je bila potrebna, toda v zadnjem trenutku se ji je hotel odtegniti z obupnim skokom v Nič. Kakšna krivica je pač kričala po maščevanju, da ni pomisljal dati življenja zanj? Davno je bil skoval naklen: ž njim v srcu je dihal Smučiklasov zrak tako dolgo, da mu je duša jela pešati od njegove zatohline. Že nekaj časa je čutil, da v osveti ne bo tolažbe; toda odnehati je pomenilo pluniti na tisto, česar niti obup ne zanikuje na lastni taji! In zato je bil grof vesel, da bije ura, preden mu je zmanjkalo sili.

Stopil je v svoje stanovanje, prepričan, da ga živ ne zapusti. Misel na smrt mu je drugovala med tem stenami že dolgo; in zdaj, ko je viden pred seboj komaj še par kratkih ur, ga je popadla nepričakovano živalska trudnost, ki baje

Zadnji dnevi cesarja Karla.

Vsem bo že v spominu, kako se je oktobra meseca 1918 odpravljala češka delegacija v Švico in se na poti tja ustavila na Dunaju, kjer je konferirala z Jugoslavlani dne 22. oktobra 1918. Takrat je čakal češkega delegata Klofača, današnjega vojne-ga ministra Češkoslovaške republi-ke, general Landwehr. Kaj se je go-dilo po prihodu Klofača na kolodvor je popisal Klofač v „Powotniku“ Československe armade k 28. rjnu.

„General Landwehr — piše Klo-fač — me le že pričakoval. Ni bilo časa za dolge uvode Landwehr je začel naravnost, iz njegovih besed sem posnel, da na Dunaju že raču-najo z našo popolno osamosvojitvijo in da imajo edino eno željo: da bi prišlo do ločitve brez krvave revolucije. Naravno je, da sem mogel samo reči, da le to tudi naša želja. V tem je general Landwehr de-jal: „In to, kar sem Vas jaz prosil. Vas hoče osebno prositi tudi cesar. Krvi je teklo že dovolj, in cesar ho-če storiti vse, da bi bilo doma daljše prelivanje krvi preprečeno.“ V tem trenutku sva govorila že kot pripad-nika dveh različnih držav.

Cesar se pella čez trenutek po-tem s posebnim vlakom na Dunaj, v Döblingu stopimo v njegov de-lavni vagon in na poti na Dunaj bo-vendar le nekoliko minut časa, da mi cesar poreče vse, kar mu leži na srcu.

Zgodilo se je. Peljal sem se, ka-kor sem bil, neobrit, preprosto ob-lečen, kakor sem z vagona na fran-čiškovem kolodvoru izstopil. Tre-nutek smo v Döblingu čakali. Land-wehr je v sprehajanju z menoj ostro kritiziral avstrijske državnike. Ni-sem mu ugovarjal. V tem se je pripe-ljal dvorni vlak. Bilo je že temno. Stopil sem v salonski voz, v ka-terem sem zanažil nekoliko članov cesarjevega spremstva n minuto, potem me je prosil Landwehr, da bi vstopil v sosedni voz, v katerem je bila elegantna cesarjeva delavnica, cesar da čaka in me prosi, da bi pri-šel. Cesar mi je šel naproti v navad-ni voljaški bluzi, brez redov in brez sablje in podajaloč roko mi je izre-kel sožalje povodom smrti mojega najstarejšega sina, Častnika, ki je svoje rane na laški fronti plačal z življenjem. Cesar se je trudil go-vo-riti češki. Ker bi to ne šlo dobro, smo govorili potem nemško. Vsedi-smo se, cesar, general Landwehr in jaz. Cesar, gotovo telefonično infor-miran, mi je dejal skoro tobesedno isto, kar mi je dejal Landwehr. Tudi on je ponavljal, da je že dosti člo-veške krvi poteklo na bojiščih. Da me zelo prosi, da bi se to, kar se da-lje zgodi, zgodilo brez krvi. V tem trenutku nisem slutil, da stoji n.o neposredno pred praško revolu-cijo, toda to, kar je govoril cesar, mi je bilo simpatično, ker sem se iz teh besed še pred prihodom v Švi-co pričel, da je naša češka zma-ga že gotova in definitivna, in po-tem mi je bilo tudi to milo, d. cesar ni za politiko krvave intervencije proti češkemu narodu.

Cesar je bil vidno dekrimiran. Realnost je bila že takrat črna, in prihodnji dan bi mogel biti že čr-nejši. V tem trenutku je smatral Ka-rol za svojo dolžnost povdarjati, da je imel češki narod vedno rad in da ima zanj

Dnevne vesti.

— **Zidje poplavlja naše kraje.** Židovski velekapital se čimdalje bolj zanima za naše, še ne od Židov eksloatirane zemlje. Čujemo, da se neki ogrski Žid, ki se sedaj izdaja za podnika čehoslovaške republike, zelo poteguje za podelitev koncesije glede eksporta lesa. — V Št. Vidu nad Ljubljano ustanovi šentvidski Zabret s svojimi tovariši tovarno za zastore „Ri fak“. Za ravnatelja baje pade neki dunajski Žid Vogel.

— **Beda državnih upokojencev narašča** od dne do dne. Ako je vlada priznala izdatne priboljške aktivnemu uradništvu, je samoumevno, da mora zboljšati tudi prejemke upokojencev. Saj morajo ti vendar ravno tako živeti kakor oni. Vlada naj teh nesrečnežev ne tira v obup, ampak jim omogoči dostojno in človeka vredno življenje.

— **Okradena zapuščina ovesenke.** Pred kazenski senat ljubljanskega deželnega sodišča je včeraj stopil sivolasi starec Jože Pristov, rojen Ljubljancem, krojač na Vrbi na Gorenjskem, v mladih letih „vandrovce“ ki je skušal že 17 krat življenje po zaporih in ječah. Obtožen je, da je dne 22. do 25. junija 1918 skupno s Stefanom Slivnikom vzel iz zaklenjene zapuščine ovesenke Katre Legat za 160 kron suhega mesa in za 109 kron masti z loncem vred. — Jedel pa je tudi pečenege jarca.

— **Jedel pa je tudi pečenege jarca.** katerega je spekla Mina Slivnik in katerega je njen mož Stefan z nekim drugim človekom ukradel na paši v Mežakliji. — Soljeni in obsojeni so bili: Jože Pristov na šest mesecev, Stefan Slivnik, ki je v sodnji tudi zelo „črno zapisan“, na sedem mesecev težke in Mina Slivnik na štiri tedne navadne ječe. Po sodbi vzame Pristov klubok in se poslovi: „Klanam se!“

— **nepooblaščen tatica.** Na zakonni klopi deželnega sodišča sedi Florijana Dobravac, vitko, mlado dekle. Predsednik: „Vi ste nepooblaščen tatica. Močne roke imate, a prste imate za druge stvari! Čemu ne delate?“ Odgovor je bil: „Sem se pripravljala za samostan!“ Zaradi neke tatvine v Zagorju ob Savi ji je senat nato odmeril osem mesecev samostana v Begunjah.

— **Prostitucija se je razpasla po Ljubljani** že tako, da ne bo mogla dostojnih ljudi samo iz tukašnih hotelov, ampak se ji bodo morali umakniti že tudi iz železnice. Potniki, ki so se vozili v soboto zvečer iz Ljubljane na Lescence, so morali prisostvovati prizorom, ki so vzbujali zgražanje njih vsih. Pred vojsko bi kaj takega ne bilo mogoče niti v najslabši beznici, danes pa pada morala naše mladine vedno globlje.

— **Išče se Marjan Logar,** star 15 let, iz Voloske, ki se je nahajal do konca decembra 1918 v sirovišču begunskega taborišča v Wagni. Naslov naj se pošlje na posredovalni urad za begunce v Ljubljani.

— **Veronika Grill,** begunka iz Sv. Mihaela, naj javi svoj naslov posredovalnemu uradu za begunce v Ljubljani.

Ljubljana.

— **Pozivljamo celokupno akademsko omladino,** da se v svrhu manifestacije in apelov na zavezniško akad. omladino, zbere danes 29. t. m. ob 14. uri v veliki dvorani „Uniona“. Udruženje ljuboslov. akad.-beguncev. Ljubljana.

— **Pozivljamo ljubljansko občinstvo,** da se priložnostno udeležiti manifestacije akademikov, danes 29. t. m. ob 18. uri izpred „Uniona“. V vseh trgovinah, uradih in šolah naj se od 18. do 16. ure prekine vsako delo. Udruženje ljuboslov. akad.-beguncev. Ljubljana.

— **Iz občinstva prejemamo dopise,** v katerih se poudarja, da je žalosno pričevalo za uradno zavednost in odločnost ljubljanskega prebivalstva, da morajo vsi akcije proti nameravanemu nasilstvu Italije in ostale antante voditi dilaki. Pozivljamo ljubljansko občinstvo, da to zamudo vsaj popravi na ta način, da se v čim največjem številu pridruži dijaškim manifestacijam in stori vse, da izpade kolikor mogoče impozantno.

— **Občni zbor gremila trgovcev** se je vršil v torek zvečer v dvorani Mestnega magistrata. Vodil ga je predsednik, veletržec Ivan Jelačin ml. Občni zbor je tralal dve uri in je odobril vsa poročila načelstva. Živahna debata se je vnela o predložitvi, naj trgovci bolkotirajo z insektarji vse sedalne dnevnike, ker so jim vsi nasprotni. Pokazalo se je pa, da večina to skrajno sredstvo odklanja, zato predlog ni prišel niti na glasovanje.

— **„Iz turkestankega ujetništva.“** Gospod, ki nam je poslal članek pod tem naslovom (priobčen v nedeljski številki „Jugoslavije“), naj blagovoli javiti našemu uredništvu svoj naslov.

— **Neprevdnost.** Hišnik France K. na Sv. Petra cesti je pustil čez noč pred hišnimi vrati lesen zaboj smeti. V smeteh je bilo še žareče ogelje, ki je po noči začelo fletiti in le že nastal plamen. Ogenj je pravčasno zapazil službujoči stražnik.

— **Nesreča na ledu.** Karl Urbančič, 19 letni Glinčan, se je drsal na ledu na bajerju pod Rožnikom, kjer je zelo globoka voda. Led je bil še zelo tenak. Urbančiču se je led udrl in le zdrnil pod vodo. Nevarnost je bila zelo velika, da se potopi. Njegovi tovariši so ga s težavo izvlekli z nekim dolgim drogom iz vode.

— **Damski frizerji Frankheim,** Navinšek in Podkrajski imajo svoje česalne salone samo za dame vsled Planinskega plesa tudi v nedeljo dne 1. svečana cel dan odprte, zato pa v ponedeljek zaprte.

— **Ukradeno kolo.** V torek zvečer je tat ukradel kolo Kintu. Kolo je dobro ohranjeno. Svarimo pred nakupom. Kdor polzve storilca, naj ga blagovoli razglasiti proti nagradi Francu Dežanaru v Ljubljani. Gledališka ulica št. 10.

— **Zgubila se je 27. t. m. dopolne** briljantna broža od Rimske ceste po Vegovi ulici, Turjaškem trgu, Čevlarski ulici, Gosposki ulici do Križevniške ulice na Valvazorjevem trgu, nazaj na Rinsko cesto. Pošte nega naiditelja se prosi, da jo vrne proti nagradi v upravnistvu „Jugoslavije“.

Maribor.

— **Javna študijska knjižnica** se ustanovi v Mariboru v prostorih deškega zaveršča. Občina je kupila knjižnico prof. Kaspeta in zgodovinsko društvo prepusti pod določenimi pogoji svojo knjižnico na razpolago.

— **Na nedeljskem orosenem shodu,** ki so se ga udeležile vse stranke brez razlike, je govoril v imenu J. D. S. poslanec prof. Voglar, v imenu S. L. S. prof. dr. Kovačič, v imenu N. S. S. novinar Pirce, v imenu J. S. D. S. pa dr. Škarin. Nanosled sta nastopila še dr. Müller za koroške Slovence in učitelj Cibic za primorske begunce.

Za milijoni.

(Dajle.)

Dvanajsto poglavje.

Dva tedna sta Hamiltonu Degrawu počasi minila, dva dolga tedna, ki sta ga mučila s tisočimi skrbi in mu od Byrda prinesla le par popolnoma nezadovoljivih vrstic. Sicer ni bil brez dela, slikal je pridno signorino, prenesel je sliko na platno, a vsako drugo početje, tudi zabava s prijatelji mu je bila neprijetna, celo zoprna.

Meseca junija je sedel pri odprtem oknu in slikal, brezupen, v srcu težko bol. Delo, ki bi ga moral izvršiti, je stalo prislomeno k stenam: kar ga je edino zanimalo, slika signorine, mu je prinesla le bol in razočaranje. Ni se mu posrečilo doseči izraza, ki je delal neno lepoto tako izredno, tako očarujočo. V duhu da je videl, v srcu ga je nosil, a čopič ga ni mogel pričarati na platno. Že je imel voljo uničiti vse, skico in sliko, haš se je lotil, da strga platno, ko nekdo nenadoma glasno potrka na vrata. Listonoša je prinesel telegram. Poslal ga je Byrd, kar je Degrawejevo življenjske sile zbudilo namah: glasil se je tako:

»Našel sem lo, vse v redu, obiščem Vas kmalu.« Kako veselje, ko je končno tudi če prisel mladi policist ves utrujen, a vendar zmakosladen. Očividno ga je uspeh njegovega podjetja izredno zadovoljil.

»Nisem še v glavnem stanu poročal: prej sem hotel vas obvestiti, kje se nahaja signorina, da vas pomirim.«

»Vi ste dober človek, Byrd,« se je zavzel slikar: »ne vem, kako se vam hočem zahvaliti! Ali biva tukaj v mestu? Kako izgleda? Gotovo ste jo tudi videli.«

»Ne, ona ni v New Yorku, temveč pri gospodi Aspinwall na njenem letnem bivališču v Velikem Barringtonu.«

Takoj ob začetku svojih zasledovanj sem obiskal gospo Aspinwall in sem jo zelo iznenadil s poročilom, da signorina še živi. Videla jo je na odru in sprva nikakor ni mogla verjeti moji vesti, da je živa. Ko sem jo slednjič prepričal o resničnosti svojih besed, je bila zelo vesela. Opisal sem ji nato skrb in nemir prijateljev pevke. Ohlajila mi je tudi, da mi takoj sporniči če bo kaj slišala o signorini in njenem bivališču: uspeha seveda nisem pričakoval, ek se bila vsa naša natančna polizvedovanja brezuspešna.

Ze sem popolnoma obupal, da se mi posreči doznati le nekaj, ko dohim danes zjutraj pisno gospice Aspinwall, ki mi poroča vest, da je prišla signorina nepričakovano v Veliki Barrington. In da se nahaja v njeni hiši. Obhujala je nekaj dni ostati pri njej.

Boljših poročil si Degraw ni mogel želei: bil je ves srečen, življenje je videl naenkrat v novi čarobni luči. Sliko, ki jo je pred kratkim hotel obsoditi na smrt, je gledal sedaj z ljubečimi očmi.

Če bi vas slučajno v kratkem peljala pot v Veliki Barrington, kakor slutim, ne čudite se, če srečate tam kakšnega policista. Od onega časa, ko je umrla delavka radi zastupljenih sladkorčkov, imamo iz previdnosti vsa dekleta istega imena pod policijskim nadzorstvom iz previdnosti, da nima morilec prilike si izbrati nove žrtve. mu je Byrd pojasnil, ko je odhajal.

Prisrčno sta si stisnili prijatelja roko in se razšla. Byrd, da se predstavi nadzorniku, umetnik, da izvrši načrt, ki mu je v hupu prišel na misel. Že lani je namreč hotel z nekim slikarjem potovati v Berkširsko gorovje, da si napolni mapo s skicami tamošnjih pokrajini: a so se tedaj pokazale razne zapreke. Sedaj pa je upal prijatelja pripraviti, da ga nemudoma spremlja. T je obljubil, da se udeleži potovanja in Degraw se je vrnil poln upov in veselja prijazno zvečer v svojo stanovanje. Priroda življenja, ves svet, vse se mu je zdelo krasno, krasno.

Hitel je po stopnicah v svoj atelje, veselo pesniško življajajoč, ki je prijetno odmevala no tihem stopnišču velikega poslova. A njegovo veselje ni trajalo dolgo. Ko je prišel do nadstropja, v katerem se je nahajala njegova soba, je našel pred vrati stati dva moža, ki črne sence. Vsled iznenadenja mu je zamrla beseda, ker je v enem teh poznih posetnikov spoznal Byrda, ki je bil tako izpremenjen, da bi ga komaj spoznal, da ni bil njegov drug znameniti Gryce, katerega so mu zadnjič predstavili v glavnem stanu.

Starejši policist je stopil pred njega. »Gospod Degraw, če se ne motim,« ga je ogovoril.

»Da, sem,« mu je odgovoril umetnik, »prosim vstopite. Hitro je odprl vrata. »Vendar ne kaka slaba poročila,« je zamrmal proti Byrdu.

A mladi policist mu ni dal odgovora: ni mu bilo tako pri srcu, zato je raje molčal. Gryce je bil dobre volje in je kazal prijetno razpoloženje. Občudoval je slike v ateljeju, trenutek je zadržal gledal »sen pesnika«, a ni se dal muditi.

»Gospod Degraw,« je povzel besedo, »pri-deva v malo nerodni zadevi. Imam nalog — pogledat je odmaknil od slike, a umetnika ni pogledal v oči — vas prijeti v imenu postave in spraviti na varno.«

»Zapreti me hočete?« se je zasmejal Degraw. »Kaka čudna šalala!«

»Bojim se, da me prav ne razumete,« pripomni Gryce resno: »obtožba se glasi na umor in tukaj je zaporno povelje.«

Trinajsto poglavje.

Kogar zadene strela z jasnega neba, tega omami v prvem trenutku in ga napravi brez-čutnega. Tako se je godilo z Degrawom. Ko je policist izvelkel iz žepa zložen papir, je strmel Degraw nanj brez vsakega nemira, vzel je nato pisno sam v roke, ga razgledal in čital njega vsebino, kakor na željo prijatelja brez lastnega interesa. Šele ko je videl svoje ime in podpis gosposke, mu je planila vsa kri v glavo: odmaknil je papir in zaklical:

»To gre vendar predaleč!« Pri tem je gladal Byrda, češ, da se z njim le šalijo, pa to ravnanje greže vendar daleč preko mej dostojne sale, postal je nemiren.

»Byrd,« je zaklical, »kaj naj to pomeni? Kaj se je zgodilo? Ali je bil kdo umorjen, ali me plašijo grozne sanje?«

»Ja,« je potrdil Gryce, »nekdo je bil umorjen: Mlado, nedolžno dekle, ki je vam za-upala — — —

»Signorini se je kaj hudega pripetilo?« je vprašal in se tresel od razburjenja.

Toliko iskrenega sočutja je ležalo v teh besedah, da ga je celo Gryce začel soditi mileje, dočim se je Byrd, malo obrnil v stran, kakor da ne prenese pogleda Degrawa, ter odvrnil z zamolklim glasom:

»Nikakega poročila nimam iz Velikega Barringtona, odkar sem bil danes popoldne pri vas.«

»O kom vendar govorite? Ne poznam nobene mlade deklice,« je zaklical Degraw začuden.

Sdaj je Gryce povzel besedo: »Saj poznate Jenny Rogers — ne mislim ono dam